

ประกาศมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

เรื่อง การสั่งให้ออกจากการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย

ด้วยเหตุหากให้ปฏิบัติงานอยู่ต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่มหาวิทยาลัยอย่างร้ายแรง

จากการถูกสอบสวนว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง พ.ศ. 2569

.....

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการสั่งให้ออกจากการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยสำหรับกรณีถูกสอบสวนว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงโดยผลการสอบสวนไม่อาจลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงได้ แต่หากให้ปฏิบัติงานอยู่ต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่มหาวิทยาลัยอย่างร้ายแรง

อาศัยอำนาจตามความในข้อ 55 (8) และวรรคสอง ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลพนักงานมหาวิทยาลัย พ.ศ. 2559 อธิการบดีโดยข้อเสนอของคณะกรรมการบริหารบุคคลในการประชุมครั้งที่ 3/2567 เมื่อวันที่ 9 สิงหาคม 2567 เห็นชอบให้ออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ประกาศนี้เรียกว่า “ประกาศมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เรื่อง การสั่งให้ออกจากการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยด้วยเหตุหากให้ปฏิบัติงานอยู่ต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่มหาวิทยาลัยอย่างร้ายแรงจากการถูกสอบสวนว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง พ.ศ. 2569”

ข้อ 2 ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ 3 ในประกาศนี้

“มหาวิทยาลัย” หมายความว่า มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

“อธิการบดี” หมายความว่า อธิการบดีมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

“คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง” หมายความว่า คณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงที่อธิการบดีแต่งตั้งขึ้นตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ว่าด้วยวินัยและการดำเนินการทางวินัยของพนักงานมหาวิทยาลัยและลูกจ้าง

ข้อ 4 ในกรณีที่พนักงานมหาวิทยาลัยถูกสอบสวนว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง หากมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าพนักงานมหาวิทยาลัยผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนยังไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะลงโทษปลดออกจางานหรือไล่ออกจากงานได้ อธิการบดีโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารมหาวิทยาลัยอาจมีคำสั่งให้พนักงานมหาวิทยาลัยผู้นั้นออกจากการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยได้ หากเห็นว่าการให้ปฏิบัติงานอยู่ต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่มหาวิทยาลัยอย่างร้ายแรง

ในการใช้ดุลพินิจเพื่อมีคำสั่งให้ออกจากการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยตามวรรคหนึ่ง ให้พิจารณาถึงพฤติการณ์ทั้งปวงของการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่พนักงานมหาวิทยาลัยผู้นั้นถูกกล่าวหา โดยต้องคำนึงถึงปัจจัยดังต่อไปนี้ด้วย

(1) ความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงที่ได้เสนอไว้ในรายงานการสอบสวน

(2) พฤติการณ์ความร้ายแรงของการกระทำผิดวินัยที่ถูกกล่าวหา โดยเฉพาะในการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่มีลักษณะเป็นการทุจริตต่อหน้าที่

(3) ข้อจำกัดในการได้มาซึ่งพยานหลักฐานที่จะพิสูจน์ได้อย่างชัดเจนถึงการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่พนักงานมหาวิทยาลัยผู้นั้นถูกกล่าวหา แต่ไม่รวมถึงข้อจำกัดที่เป็นความบกพร่องอันเกิดจากการดำเนินการโดยคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงเอง

(4) ข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานในรายงานการสอบสวนซึ่งแสดงให้เห็นถึงเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าพนักงานมหาวิทยาลัยผู้นั้นได้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่ถูกกล่าวหา

(5) ข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานในรายงานการสอบสวนซึ่งมีความสอดคล้องตรงกันจนทำให้เชื่อได้ว่า หากจะให้พนักงานมหาวิทยาลัยผู้ถูกกล่าวหาปฏิบัติงานอยู่ต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่มหาวิทยาลัยอย่างร้ายแรง

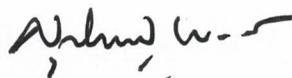
การสั่งให้ออกจากการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยตามความในข้อนี้ ให้มีผลนับแต่วันที่ที่มีคำสั่งเป็นต้นไป

ข้อ 5 คำสั่งให้ออกตามประกาศนี้ ให้ระบุเหตุผลการสั่งให้ออกจากการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย วันที่ให้ออก รวมทั้งต้องแจ้งสิทธิและระยะเวลาในการอุทธรณ์ไว้ในคำสั่งนั้นด้วย

เมื่อได้มีคำสั่งตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้แจ้งพนักงานมหาวิทยาลัยที่ถูกสั่งให้ออกทราบภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ที่มีคำสั่ง และให้อธิการบดีรายงานต่อนายกสภามหาวิทยาลัยภายในสามสัปดาห์นับแต่วันที่ที่มีคำสั่ง เพื่อพิจารณาบรรจุเป็นระเบียบวาระการประชุมสภามหาวิทยาลัยเพื่อทราบต่อไป

ข้อ 6 ให้พนักงานมหาวิทยาลัยผู้ถูกสั่งให้ออกจากการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยตามประกาศนี้ มีสิทธิอุทธรณ์ตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยว่าด้วยการอุทธรณ์และร้องทุกข์

ประกาศ ณ วันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2569

(ศาสตราจารย์ศุภสวัสดิ์ ชัชวาลย์)

อธิการบดี